

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

24 август 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.
LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.

LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.
LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.
LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.
LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.
LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.
LPC-Embassy-040/ 23 август 2006 г.
LPC-Embassy-041/ 24 август 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-членове
на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента

бул. “Княз Дондуков” № 2

1000 София

До Главния прокурор

бул. “Витоша” № 2

1000 София

Към рег. № 6554 / 25.10.2004 г.Информационно копие:

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим,

I.

Разбира се, че е безумно и неадекватно да се обръщам с искане за правосъдие от **Президент**, който по-рано е бил **агент на Държавна сигурност** и днес е **агент на Червената мафия**; както и да търся правосъдие от **Главен прокурор**, който е отраснал и възпитан в семейството на едни от най-висшите функционери на престъпния комунистически режим и освен това още в най-ранната му възраст е бил поставен в **агентурна зависимост от Държавна сигурност, постигната върху основата на деликатна компрометираща основа**, и който е поставен на посочения висш държавнически пост не за да обезпечава правосъдие, а именно за да обезпечава безотговорността на престъпниците.

Разбира се, че е безумно и неадекватно да приема и широко функциониращата по времето на комунизма теза, че се обръщам към **институциите**, които „по своята най-дълбока генетична същност са кристално чисти”, и че трагедията на жертвите на престъпленията съвсем не е **в същността на държавно-властническите и правосъдните институции**, а е **в същността на личностите, които ръководят тези институции**.

Разбира се, поне за мен е пределно ясно, че **хармонията между същността на институциите и същността на всички работещи в тях личности е максимална и дори идеална**, и че както едните, така и другите просто са идеалните елементи от структурата на установения мафиотски режим. А и на останалите адресати (и особено на широкия кръг читатели) е пределно ясно, че **в случая акцентът съмсем друг**.

С настоящите редове тук, **в контекста на посочения акцент**, обръщам внимание върху текста на моето изложение от **25 октомври 2004 г.**, адресирано до **Главния прокурор** (рег. № 6554 от 25.10.2004 г.) и до **Председателя на Висшия съдебен съвет** (рег. № 94-00-680 от 25.10.2004 г.); което, впрочем, съм публикувал на с. **477-482** от **Том 6** на моята документална поредица „**Документ за самоличност. Политическа документалистика**”.

II.

В началото на март 1984 г. домът на родителите ми в село **Клисурица** бе посетен от **политическия секретар на посолството на САЩ Джоузеф Кийл**, което, доколкото зная, е единственото посещение на западен дипломат в частен български дом в продължение на 50-те години комунистическо управление.

Само една седмица по-късно, на **13 март 1984 г.**, в Районния съд в гр. Михайловград (днес Монтана) е образувано т. нар. **АПДХ № 5 от 13.03.1984 г.**, по което, при брутално нарушаване на официалните законови норми, на **15 март 1984 г.** е издадено решение, по силата на което аз съм арестуван, изселен и заточен на тежък принудителен физически труд в **полуохраняемия концентрационен лагер (наречен „рабочническо общежитие „Химик”)** в района на химическите заводи на град Девня, Варненски окръг, където съм отведен и настанен с въоръжен милиционерски конвой.

От материалите по това дело е пределно ясно видно, че **осъждането ми е било осъществено при изключително брутално нарушаване на всички съдопроизводствени правила и на материалния закон** – тоест, че то е било **абсолютно противозаконно** и следователно е представлявало **престъпление, извършено от всички действащи в съдебното производство институционални лица**.

През януари-март 1990 г. това дело все още се намираще в архива на Районния съд, след което то изчезна и всичките ми опити да установя къде е, пропаднаха без каквото и да е обяснение.

Междувременно, едва след множество мои настойчиви писмени искания, на **10 януари 2002 г.** **Инспекторът от Министерството на правосъдието Георги Кръстев** ми предостави **официално заверени копия от документацията, от която е видно, че въпросното дело е било унищожено по надлежния ред още през месец май 1990 г.**

Горе-долу почти по същото време, обаче, **бившият криминален затворник Иван Илиев Стоянов**, по прякор „**Кубето**”, **ми предостави оригиналната папка на същото това уж унищожено дело**, при което изрично ми каза, че **делото се е намирало в личната колекционна архива на Димитър Христов Иванов** - бившия началник на Шести отдел на Шесто управление при Държавна сигурност и сегашен шеф на един от клановете на **българския филиал на руската Червена мафия**; и че той, **Иван Стоянов**, се е бил възползувал от обстоятелствата и е откраднал делото.

Любопитно е, че съвсем наскоро след това с въпросния **Иван Стоянов** се случиха две неща: **първо**